

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”
(Zsid.13:8)

KÖRLEVÉL

Augusztus 2016

Az Ószövetség és az Újszövetség és az Isten örökösei

Teljes szívből köszöntelek mindnyájatokat a Zsidókhoz írt levél 1:1-2 Igeversekkel: *„Miután Isten hajdanában, változatosan és sokféleképpen szólt az atyákhoz a próféták által, ezen utolsó napok végén szólt hozzánk a Fiúban, akit örökösévé tett mindennek, aki által teremtette a világot is”* (Zsid.1:1-2).

A Biblia az Ó- és az Újszövetségből tevődik össze. Isten meghatározta az Ószövetség prófétái által a megváltási tervét. Az Újszövetségben már az első fejezettől bizonyítva van, hogy minden beteljesedett abból, amit Isten az Ószövetségben megígért. Pontosan úgy, mint egy végrendeletben, ahol meg vannak határozva az örökösök és mindenkinek az osztályrésze, úgy Isten is meghagyta írásban az Ő Igéjében, úgy az Izráelre mint a nemzetekből való **gyülekezetre** vonatkozó határozatát.

Az 1.Mózes 15:4 -ben megígérte az ÚR Ábrahámnak, a hit atyának, hogy megajándékozza őt egy testi örökssel. *„Akkor hitt Ábrám az Úrnak, ennek tekintetében ez pedig igaznak hitelesítette őt”* (6.v). Az 1.Mózes 18:10 –ben így olvassuk: *„Egy esztendő múlva, ebben az időben, vissza akarok térni újra hozzád: és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz.”* Ábrahám esetében eredményesen együttműködött a hit és az engedelmesség: emiatt még feláldozni is kész volt Izsákot, az ő utódát: *„... azt tartotta ugyanis, hogy Istennek hatalma van, a halottak közül is feltámasztani; ezért vissza is kapta őt mint egy hasonlatot”* (Zsid.11:19). Tekintettel az ő hitengedelmességre az Úr saját magára esküdött, hogy megáldja a föld minden nemzetét. *„Magamra esküszöm – így szól az Úr –; azért mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenegyedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján; A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját és a te utódodban részesüljön a föld valamennyi népe áldásban, annak jutalmául, hogy kívánságomat teljesítetted!”* (1.Móz. 22:15-19).

Pál apostol így hivatkozik Isten hűségére és igazságosságára: *„Ebből kifolyólag az Isten is, mivelhogy egy különleges mértékben meg akarta mutatni az ígéret örököseinek az Ő tanácshatározatának változhatatlanságát, esküvel vállalt kezességet”* (Zsid.6:13-17).

A Gal.3:7-ben Ábrahám fiainak nevezi a hívőket és megerősíti a 29. versben: *„Ha pedig Krisztus hozzátartozói vagytok, akkor ezzel Ábrahám utódai is vagytok, és ígéret szerinti örökösök.”* Továbbá a Krisztus titkáról ír a gyülekezetre vonatkozva:

„... hogy tudniillik a pogányok örökösztársaink, velünk egybeolvasztottak és velünk együtt részesek is a Krisztus Jézusban való ígéretnek az Evangélium által.” (Efézus 3:4-6). Isten ígéretei az Ő örököseit illetik Jézus Krisztus által.

Az igaz hit, csak Isten ígéreteiben van meggyökeresedve. Istennek valós gyermekei, Jézus Krisztus valódi örökösei, elhisznek minden egyes Igét, elhisznek minden egyes ígéretet. A Róma 9:8 –ban azt írja az apostol: „*Ugyanis hangsúlyozni akarom azt, hogy nem az Ábrahám testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem csak az ígéret gyermekei számítanak az Ábrahám utódainak.*” és a Róma 8:17 –ben azt ecseteli: „*Ha pedig gyermekek vagyunk, akkor örökösök is vagyunk, és pedig örökösői Istennek és örökösztársai Krisztusnak, tudniillik ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.*”

Ez a gondolat is nagyon kecses: „*Ennélfogva már nem vagy továbbá szolga, hanem fiú, ha pedig egy fiú vagy, akkor Isten akaratából örökös is*” (Gal.4:1-7). **Egyrészt az ígéret, azután a beteljesedés; először a Megváltón, azután pedig a megváltottakon.** Ilyen volt a kezdet az Újszövetségben. Mária kegyelmet talált az Istennél (Lk.1:30). Ő elhitte az ígéret Szavát (Ézs.7:14), amelyet Gábiel angyal bejelentett neki. És a Szent Szellem máris beárnyékolta őt, és beteljesedett a 31.vers: „*Légy biztos afelől: íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak* (zsidóul: Jahshua).” Ezzel pedig beteljesedett a Zsoltár 22:10: „*Igen, Te vagy az, aki elhelyeztél engem az anyám méhébe...*” Krisztus születésével kezdetét vette az üdvösség és a kegyelem napja (Ézs.49:8; 2.Kor.6:2). Az Ige testet öltött és lakozást vett közöttünk (Ján.1:14). „*Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által jelent meg*” (17.v). Pál apostol így fejt ki, hogy Isten az ígéretet, amelyet az atyáknak adott, „*beteljesítette nekünk, az Ő utódainak, a Jézus Krisztus feltámadása által.*” (Ap.Csel.13:32). A mi Urunk és Megváltónk kiontotta az Ő értékes vérét, meghalt érettünk és megajándékozott így a megváltással. Ezzel pedig Isten befoglalta az összes fiait és leányait név szerint az Ő végrendeletébe.

Így hiszi ezt az Isten Fiának a vére által megváltott sereg. Mi felvesszük az Igét mint magot (Lk.8:11), a Szent Szellem pedig létrehozza mibennünk az új életet és mi újjászületünk mint Istennek fiai és leányai az élő reménységre, úgy ahogy ez meg van írva: „*Mert hiszen nem romlandó, hanem romolthatatlan magból születtetek újjá, tudniillik Istennek élő és maradandó Igéje által*” (1.Pt.1:23). Jakab apostol a következőképpen írja: „*Az Ő szabad akaratából nemzett minket az Igazság Igéje által, hogy mintegy első zsengeje legyünk az Ő teremtményeinek*” (1:18). Így teljesedik be az Ézsaiás próféta könyvéből az Ige (53:10) a megváltottakon: „*...és az Ő magva szolgálni fogja Őt*” (Zsolt.22:31).

Szellemi tájékozódás Isten megváltási terve szerint

Az Ószövetség utolsó prófétájának a könyvében megígérte Isten azt, aminek az Újszövetség kezdetén kell bekövetkeznie (Mal.3:1). Ez volt az Ótestamentum első

ígérete, amelynek beteljesítése az Újszövetség örököseiben találatott. Éspedig azáltal, hogy az Úr elküldte az Ő előhírnökét előtte, hogy előkészítse neki az utat. Keresztelő Jánossal vonatkozva maga az Úr így tanúskodott: „**Mert ő az, akire az Írás Szava hivatkozik: Íme, Én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.**” (Mát.11:10).

Lukács pedig összefoglalta, hogy miről szólt a Keresztelő János szolgálata: „*Izráel fiai közül sokakat vissza fog vezetni az Úrhoz, az ő Istenükhöz... és az engedetleneket az igazak lelkiületére téríti, hogy egy jól felkészült népet állítson az Úr elé.*” (Luk.1:16-17; Mt.17:12-13).

Mindazok, akik Jézus Krisztus első eljövetelekor kegyelmet találtak Istennél, útra keltek a Jordán felé, hittek az isteni Ige-üzenetnek és bemerítkeztek. Mindazok, akik elhitték amit Keresztelő János hirdetett: „*Én csak vízzel keresztelek titeket a megtérésre; de az, aki utánam jön, erősebb nálam: és én arra sem vagyok méltó, hogy a saruját levegyem: Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket*” (Mt.3:11), biztosan Jeruzsálemben voltak összegyűlve, mert ott kellett beteljesedjen az ígélet a Szent Szellem kitöltésével.

Először átélte a 120 a felházban annak beteljesedését, amit a feltámadott Úr az Ap. Csel.1:4-5-ben még egyszer kijelentett: „*Amikor így együtt volt velük, megparancsolta nekik, hogy ne távozzanak el Jeruzsálemből, hanem várjátok ki az Atya ígéletének beteljesedését, „amelyet ti” – így hangzottak az Ő Szavai – „Én tőlem hallottatok; mert János vízzel kereszelt, ti pedig nemsokára eme napok után, Szent Szellemmel kereszeltettek meg.*” Péter az összegyűlt nép közszemléjére tette a történeteket, és tekintettel a Megváltóra megmagyarázta: „*Miután tehát felemeltetett az Istennek a jobbjá által és megkapta az Atyától a megígért Szent Szellemet, kitöltötte ezt most, **amint ti magatok látjátok is, halljátok is.***” (Ap.Csel.2:33). Még aznap háromezer lélek csatlakozott az eredeti gyülekezethez (Ap.Csel.2:37-41).

Péter apostol is ráutalt az újtestamentumi gyülekezet megalapításának napján az Ótestamentum ezen ígéletére a Jóel 3 -ból: „**Hanem ez az ígélet beteljesedése, amiről Jóel így prófétált: Az utolsó napokban fog bekövetkezni, így szól az Isten, kitöltők Szelleméből minden halandóra...**” (Ap.Csel.2:16-17a). Mi még mindig az „utolsó napokban” élünk, úgyhogy hivatkozhatunk ugyanarra az ígületre ami a Szellemkeresztséget illeti. Mindazokra, akik most hisznek a teljes Evangélium üzenetének, bűnbocsánatot tartanak és az Úr Jézus Krisztus nevében bemerítkeznek, még mindig érvényes: „**... és megkapjátok a Szent Szellem ajándékát.**” (Ap.Csel.2:38).

Mint a kezdetben, még ma is átélük a valóban hűséges hívők Isten ígéreteinek beteljesedését: a Jézus Krisztushoz való megtérést, az ő bűneik bocsánatát, a megújulást, az újjászületést, a Szent Szellemmel való keresztséget, egészen a Szent Szellemmel való elpescsételésig. A mi testvéreink és testvérnőink az első gyülekezetből kegyelemből átéltek a teljes üdvre jutást. Az apostol leírja, hogy miben részesültek azok, akik annakidején befogadták az Ige Szavát. „*Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az Igazság Szavát, az üdvösségetek Evangéliumát, és hívőkké lettetek, **eljegyzett pe-***

csétjével, a megígért Szent Szellemmel, amely örökségünknek záloga, az Ő tulajdon gyülekezetének megváltására és az Ő dicsőségének magasztalására” (Efézus 1:13-14). Ezt követi az intés: „*És meg ne szomorítsátok az Istennek Szent Szellemét, amellyel el lettetek pecsételve a megváltás napjára*” (Efézus 4:30).

„Aki hisz Én bennem, ahogy az Írás mondja ...” (Ján.7:38)

Tudomásul kell vegyünk, hogy minden alkalommal, amikor az Újszövetségben több mint 150-szer eme szavakat olvassuk „*... amint meg van írva ...*”, „*... ahogy az Írás mondja ...*”, „*... hogy beteljesedjen az Írás...*”, mindig az Ószövetség van vélve. 845 idézetet találunk az Újszövetségben az Ótestamentumból, ebből 185-öt a Zsoltárokból. Ebből felismerjük az Ó- és Újtestamentum közötti tökéletes egybehangolás fontosságát. Branham testvér azt mondta 1965 augusztus 22.: „**Az Ótestamentum és az Újtestamentum két fél.**”

A feltámadása után megjelent az ÚR az Emmausba menő két tanítványnak és megmagyarázta nekik mindazon Írások beteljesedését, amelyek az Ótestamentumban Őreá hivatkoztak. „*Ekkor így szóltak egymásnak: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írások értelmét?*” (Lk.24:32).

De úgyszintén a többi tanítványokat is emlékeztette arra, amit mondott nekik az Ő szenvedése és halála előtt: „*be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokbán. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat*” (Lk.24:44b-45).

Pál apostol a következőképpen kezdte a Korinthusbeliekhez írt első levelét: „*Én Pál, Krisztus Jézusnak egy szolgája, elhivatottság által lettem elkülönítve apostolnak, hogy hirdessem Isten üdvözenetét, amelyet az Ő prófétái által a szent iratokban előre megígért*” (Róm.1:1-2). Úgy ahogy Pál apostol az első levelében vallotta, úgy én is bizonyoságot tehetek erről Isten kegyelméből az utolsó levelemig.

Isten evangéliumát pontosan úgy kell továbbadni, amint az Ő szent prófétái előre kimondtak és a szent iratokban előre meg lett ígérve és amint az apostolok az újtestamentumi gyülekezetnek átadták. Megmarad annál amit Péter apostol írt: „*Minde-nekelőtt tudatosok kell lennetek afelől – ez egy isteni kell –, hogy az Írás egyetlen próféciája sem engedi meg az önkényes magyarázatot*” (2.Pét.1:20).

Mint egy végrendelet, amely nyilvánosságra hozza annak utolsó akaratát, aki örökségül hagy, úgy mutatja meg az Ó- és Újtestamentum is az örökösének azt, amijük van. És mert Isten beírta neveinket az Ő végrendeletébe és kinevezett örökösének, részesek lehetünk abban, ami jelenleg Isten országában történik. Amennyire bizonyos az, hogy Isten beteljesíti az Újtestamentum folyamán azt, amit az Ótestamentumban megígért, annyira bizonyosan átélük Istennek valamennyi fiai és leányai, mint jogos örökösök, a nekik meghatározott ígéretek beteljesedését. Az összes többiek elmennek mellette, még akkor is, ha őszintén hívőknek vallják magukat.

Pál apostol összehasonlít egy földi végrendeletet azzal, amelyet Isten ránk hagyott. „*Szeretett testvéreim, emberi viszonyokra akarlak emlékeztetni benneteket: még egy emberi megerősített végrendeleti utasítást sem tehet érvénytelenné senki miután az jogerős lett vagy nem egészítheti azt utólag toldásokkal ki*” (Gal.3:15). A főgondolat eme jelentős témánál az, hogy ahhoz a végrendelethez, amit Isten készített, egyáltalán semmit nem szabad hozzátenni vagy abból elvenni.

Egy földi végrendeletet mindenki tiszteletben tart, még a bírók is. Az örökösök nevei jegyzékbe lett adva, semmit sem szabad módosítani. Miért nincs ugyanez a tisztelet Istennek és az Ő végrendeletének tanúsítva? Miért lesz az eredetihez annyi értelmezés és hamis tanítás hozzáadva? (Gal.1:6-8).

János apostol, aki az Isten Szavaért és a Jézus bizonyágtétele végett lett a Pátmosz szigetére száműzve, azt írja közvetlenül a Jelenések könyvének 1.fejezetében: „***Boldog, aki elolvassa, és boldogok akik hallgatják ezeket a prófétai Igéket és megőrzik azt, ami meg van írva bennük; mert az idő közel van.***” Istennek igazi örökösei és a Jézus Krisztus örökösársai csak azt tudják magukévá tenni, ami az isteni végrendeletben valójában fekete-fehéren írva áll és hátra lett nekünk hagyva. Ők boldogoknak (áldottaknak) vannak mondva, mert minden egyes Igét elhisznek és megőrzik a szívükben ami abban írva áll.

A Jelenések végén a következő szigorú figyelmeztetés van kimondva: „*Én bizonyosságot teszek mindenkinek, aki a prófécia eme könyvének beszédeit hallja: Ha valaki valamit is hozzátesz ezekhez, arra az Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben. Ha pedig valaki valamit is elvesz e prófétai könyv Igéiből, attól az Isten elveszi osztályrészét az élet fájából, a szent városból és mindabból, ami meg van írva ebben a könyvben*” (Jel.22:18-19). Nincs más biblia-szakasz, amelyet Branham testvér olyan gyakran ismételt és kihangsúlyozott volna, mint ezt. Az Isten által kimondott ítélet végleges és mindazokon, akik bűnösöknek találtnak, úgy lesz végrehajtva.

Közvetlenül ez után, egész világosan szem előtt van tartva, hogy ezeket a Szavakat nem egy próféta és még János apostol sem, hanem maga az ÚR mondja: „***Igy szól az, aki ezekről bizonyosságot tesz: Bizony hamar eljövök!***”

A Jézus Krisztus menyasszonya csak arról tanúskodik, amit a Szellem az Igében mondott, és így szól: „***Ámen, jövel Uram Jézus.***” (20.v).

„*A Szellem és a menyasszony így szól: Jöjj!, és aki csak hallja, az is mondja: jöjj! És aki szomjazik, az jöjjön! Aki vágyódik utána, az vegye az élet vizét ingyen!*” (17.v).

A Szentírás szerinti egyeztetés

Mindazon hívők között, akik hiszik azt, amit Isten az Ó- és az Újtestamentumban a mi időnkre megígért, köztudott, hogy Branham testvér végrehajtotta az ő üdvtörténeti megbízását a Malakiás 3:23-24 (Mal.4:5-6) szerint: „***Íme, Én elküldöm hozzátok***

Ilyés prófétát ...”; (Mt.17:11; Mk.9:12). 18 alkalommal beszámol arról, ami 1933 június 11. az Ohio folyónál egy bemerítkezési istentisztelet alkalmából lett hozzá intézve a természetfeletti felhőből. Mi hadd idézzük itt, amit 1960 február 10. mondott: **„Úgy amint Keresztelő János elküldetett Jézus Krisztus első eljövételét megelőzően, akképpen lesz az üzenet, ami hozzád lett intézve (ami neked lett adva), előfutára a Jézus Krisztus második eljövételének!”**

Az ő szolgálatán keresztül fel lett tárva a gyülekezetnek a Bibliának **minden** titokzatossága, amelyek az Igében még el voltak rejtve, az 1.Mózes-től kezdve (különösen ami a bűnesetet illeti) a Biblia utolsó fejezetéig. És amint ismételten kihangsúlyozta, az Ige-üzenet: „Vissza az Igéhez! Vissza a kezdethez! Vissza a pünkösdi élményekhez! Vissza az apostolok tanításához! Vissza a Bibliához!”

Akkor felteszem a kérdést, mi az Istentől meghatározott cél és mi eme küldetés eredménye? „*Ő így válaszolt: Ilyés csakugyan eljön és helyreállít mindent.*” **De hiszen pontosan erről van most szó: nevezetesen, hogy az igazi hívők vissza legye- nek vezetve (térítve) a kezdet szerinti eredeti állapotra.**

Az Ap.Csel.13:24-25 -ben hivatkozik Pál apostol Keresztelő Jánosra és elismétli az ő pályafutása végén elhangzott szavakat: „*Én nem az vagyok, akinek ti gondoltok (tartotok) engem; hanem jól vegyétek tudomásul: íme, utánam jön Az, akinek a saruját sem vagyok méltó leoldani.*”

A gyülekezet át kell élje a végidőben a Szent Szellem kihatása által a szellemi adományok tökéletes visszaszolgáltatását, az összes szellemi gyümölcsöt, az összes szolgálatot (1.Kor.12; Ef.4 sm.), amint a kezdetben az első gyülekezetben volt. Legfőbb ideje annak, hogy mindenki ellenőrizze magát Isten előtt és tekintsen az Ige tükrébe.

Az igazi szellemi keresztségnél nem egy pár idegen szó hangzik el a régi nyelvvel, nem, hanem a Szent Szellem tüze által megtisztul a nyelv: „*...majd mint valami lángnyelvek lettek nyilvánvalók, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre*” (Ap. Csel.2:3). Istennek igazi gyermekei szeretetben beszélnek egymással és nem gyűlöletesen egymás felől. „*Bárki, aki gyűlöli testvérét, az embergyilkos, azt pedig tudjátok, hogy az az embergyilkos nem létezik, aki az örök életet, maradandóan, mint birtokot, magában hordozza.*” (1.Ján.3:15).

Jakab apostol nemcsak a „*halálos méreggel telt*” nyelvről írt (3:8), hanem ösztönöz bennünket a rendületlen kitartásra a Jézus Krisztus visszajövetele előtt és a korai és késői esőre való várásra, mint egy földművelő (5:7). A Zsidók 10:35-36 -ban fel vagyunk kérve: „*Ne tékozljátok el örömteljes bizalmatokat: mert hiszen nagy jutalmat hoz magával! Mert az állhatatos kitartásra szükségetek van, hogy az Isten akaratának beteljesedése után*”, -- ez az ami fontos -- „*és így elnyerjétek az ígért beteljesülését.*” Azonnal a következő versben így áll: „*Mert még egy igen-igen kevés időt tart, és aki eljövendő eljön és nem várat magára.*”

Mi elhisszük amit az Írás mond, nevezetesen azt, hogy Isten maga fogja tökéletes-ségre vinni az Ő megváltási művét, éppúgy amint az Ő teremtetési művét is befejezte.

Keresztelő János már nem volt a földön, amikor a Megváltó elvégezte a megváltást a kereszten az övéért. Branham testvérnek nem kell a földön lennie, amikor az ÚR hazaviszi a megváltottakat. Az isteni végrendeletben csak Krisztus visszajöveteléről van írva, azonban nem, hogy a próféta újra vissza fog jönni.

Maga az ÚR fogja a művét a megváltottakkal a Szava szerint hatalmasan végre hajtani. Az első gyülekezet a Szellem rendkívüli működésével vette kezdetét, és éppúgy lesz a befejezésnél is. *„Nem hadsereg hatalma által és nem erőszakkal történik, hanem az Én Szellemem által jön létre! – ezt mondja a Seregek Ura.”* (Zak.4:6).

„Jézus így válaszolt nekik: Az Én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött Engem, és, hogy tökéletesítsem az Ő művét” (Jn.4:34).

Az apostol szavai ránk is vonatkoznak: *„Éppen ezért szilárdan meg vagyok győződve arról, hogy az, aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi (tökéletesíteni fogja) azt, a Krisztus Jézus napjára.”* (Fil.1:6).

De ugyanakkor kimondja a figyelmeztetést is, hogy a hitetlenség következtében bárcsak ne érvényesülne a prófétai Szó: *„Lássátok meg, ti megvetők, ámuljatok el és semmisüljete meg! Mert egy olyan művet viszek véghez napjaitokban, egy remekművet, amelyet határozottan el sem hinnétek, ha valaki elbeszélne nektek.”* (Ap. Csel.13:41).

A Zsid.12:26-ban azt írja az apostol Isten megbízásából: *„Az Ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt az Ígéretet adta: Még egyszer megrendítem nem csak a földet, hanem az eget is.”* és itt arra utal, ami a Haggeus próféta könyvében van megírva: *„Mert így szól a Seregek Ura, Még csak egy kevés idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet.”* (Hag.2:6).

Ézsaiás próféta már az Ótestamentumban kijelentette, hogy maga az Úr fogja befejezni az Ő művét: *„Mert felemelkedik majd az Úr, mint a Perácim hegyen, reszketni fog a haragtól, mint a gibeóni völgyben, hogy végrehajtsa az Ő művét – egy idegen-szerű remekművet – és elvégzi az Ő munkáját – a rendkívülien szokatlan munkát”* (Ézs.28:21).

Pál apostol ugyancsak kihangsúlyozza az Újszövetségben, Isten Szelleme által vezetve: *„Mert az Ő Szavának beteljesítését elkezdte az Úr, azáltal, hogy a dolgokat biztosan és csapásról csapásra elvégzi a földön.”* (Róm.9:28). Ez az, amire várunk. Ámen!

A pontos sorrend a Jézus Krisztus visszajövetelénél

Mivel emberi magyarázatok kerültek körforgásba arról, amit Branham testvér mindenekelőtt „Az elragadtatás” című prédikációjában mondott, újra meg kell világítanunk ezt az eseményt a Szentírás szemszögéből.

Az Újszövetségben sok helyen utalva van a Jézus Krisztus visszajövetelére, el-

vége az apostolok idejében ez volt a fő téma. A mi Urunk és Megváltónk mindkettőt mondta: „... **Elmegyek egy otthont készíteni a számotokra**” és: „... **ismét eljövök és magamhoz veszek titeket ...**” (Jn.14:2+3). Az Ige igazi hirdetőire érvényes: „**Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztusunk hatalmát és visszajövetelét, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének**” (2.Pt.1:16-21).

A német Bibliában tizenhétszer áll a „visszajövetel” szó, így például a Jakab 5:7-ben: „**Legyetek tehát rendületlenek a kitartásban, szeretett testvéreim, az Úr visszajöveteléig!** Gondoljátok csak meg: A földművelő várja a föld drága és ízletes gyümölcsét és türtőzteti magát miatta, amíg meg nem kapja a korai- és a késői esőt.”

János apostol írja: „**És éppen most, ti gyermekek, maradjatok meg Őbenne, hogy nekünk valamennyiünknek, örömteljes bizalmunk legyen, amikor kinyilatkoztatja magát és, hogy az Ő visszajövetelekor ne kelljen megszégyenülve visszahátráljunk előtte**” (1.Jn.2:28). Vannak különböző eljövetelei az Úrnak; mi azonban **az Ő második eljövetelet** várjuk, az Ő megígért visszajövetelét (Jn.14:1-3).

A Lukács 24:50-51 -ben és az Ap.Csel. 1:9-11-ben megtaláljuk azok jelentéseit, akik szemtanúi voltak a mi feltámadott Urunk mennybemenetelének. Nekik a következők lettek mondván: „**Ez a Jézus, aki felvétetett közületek a mennybe, ugyanazon a módon fog eljönni, ahogyan láttátok Őt felmenni a mennybe!**” (Ap.Csel.1:11). A Zsoltárok 47:6 szerint a mi Urunk mint a győztes a Golgotáról, mint a feltámadott, aki legyőzte a halált és az ördögöt, ujjongással a harsona hangjának kíséretében szállott fel a mennybe: „**Felszállott Isten ujjongás közepette, az Úr kürtzengés kíséretében.**” Isten győzelmi kiáltásának és kürtzengésének kíséretében fog újra vissza is jönni, úgy amint az 1.Thess.4:13-17 –ben áll írva.

Ott a szó szoros értelemben ez áll: „**De nem akarunk benneteket bizonytalansággal hagyni szeretett testvéreink, az elhunytak felől, hogy ne kelljen szomorkodnotok mint a többieknek, akiknek semmi reménységük nincsen. Mert amilyen bizonyosan hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, éppoly bizonyos az is, hogy Jézus az elhunytakat is előhossa a Vele való egyesítésre.**” És most következik az ÍGY SZÓL AZ ÚR: „**Azt pedig az ÚR Igéjének az alapján mondjuk nektek; hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr visszajöveteléig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert mihelyt elhangzik az ébresztői felhívás, mihelyt hallatszik a főangyal szava és az Isten harsonája megszólal, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik még élünk, és megmaradtunk, velük együtt elragadtatunk a felhőkön az ÚR fogadására a levegőbe, és rögtön azután mindenkor egyesítve leszünk az Úrral.**” Világosabban ezt nem lehet elmondani.

Aki megfigyeli a 13. és 14. versekben írottakat, felismerheti, hogy kihez van intézve a riasztó a 16. versben. Akkor már nem az Ige-üzenetről van szó, amely évekig elhangzott az élőknek az Ő visszajövetel előtt, amint azt sokan állítják, hanem a Krisztusban elaludtakról. Rögtön azután mi akik élünk, átváltozunk és velük együtt elragadtatunk a felhőkön az Úr elé.

Az 1.Kor.15:50-58 -ban, ahol Pál apostol a fizikai átalakulásról ír az elragadtatásnál, azt is kihangsúlyozta, hogy a Jézus Krisztus visszajövelete egy pillanat alatt fog megtörténni – nem szakaszokban – ahogy némelyek állítják. Ott ez áll: „*Íme, egy titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de bizonyára mindnyájan át fogunk változni. **Éspedig hirtelen, egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona** (lásd 1.Thess.4:16 -ot), és azonnal feltámadnak a halottak a romolhatatlanságba, mi pedig átváltozunk.*” (51-52 v). Aki ezt így nem hiszi, az hazuggá teszi Istent (1.Jn.5:10). Mindazonáltal megmarad ennél fogva: „*Ellenkezőleg azt kell mondanunk: igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok, amint meg van írva: Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben és győznöd kell, amikor perelnek veled.*” (Róma 3:4).

Az üzenet „*Íme, jön a Völegény! Menjetek ki az Ő fogadására!*” (Mt.25) már sok éven át hallatszik. Branham testvér világosan és érthetően kimondta, „az elragadtatás” című prédikációjában: „**Mindenekelőtt elhangzik egy üzenet. Ez az idő, hogy a lámpák meg legyenek tisztítva**” (1965 dec.4). Ennél fogva az ezidőre szóló kinyilatkoztatott ígéről van szó, amellyel Ő (Branham testvér) lett megbízva és amely megelőzi Jézus Krisztus második eljövetelét. Ez az igazi hívők különválasztására, elkülönítésére, helyreállítására és előkészítésére szolgál, a Völegény dicsőséges visszajövetelének napjára.

Amikor az Ő menyasszonyát haza fogja vinni, beteljesedik az Ige: „*Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának megérkezésével is.*” (Mt.24:27). „*Akkor ketten lesznek a mezőn: az egyik felvételik, a másik otthagyatik, két asszony örül a kézimalommal: az egyik felvételik, a másik otthagyatik.*” (Mt.24:40-41). Így lesz ez a Jézus Krisztus visszajöveletekor.

Mint ahogy a mi Urunk és Megváltónk testi feltámadása és testben való mennybemenetele valóság volt, éppen olyan realitás lesz a Jézus Krisztus visszajövelete és a Krisztusban elaludtak testi feltámadása is valamint a mi testi átalakulásunk és az elragadtatás.

Aki nem hiszi el, hogy Jézus Krisztus testben azonos módon fog visszajönni, mint ahogy fölment a mennybe, az a 2.Ján.7. verse szerint nemcsak egy tévtanító, hanem közvetlenül az antikrisztusi szellem befolyása alatt áll: „*Mert sok hitető vonult ki az egész világon, akik nem azt vallják, hogy Jézus Krisztus hústestben fog megjelenni: ebben mutatkozik meg a tévtanító és az Antikrisztus.*” Tehát mindazok, akik azt tanítják, hogy Jézus Krisztus 1963 -ban elhagyta a kegyelem trónját és szellemben leszállott, hogy úgymond ígényt állítson az öveire, ezek tehát tévtanítók és csábítók. Mi lenne ebben az esetben mindazokkal, akik az 1960 -as években és azután születtek és lettek hívők? Egy ilyen tanítás, éppen úgy mint bármely más tévtanítás, értelmetlen.

Szívünk melyéből köszönetet mondhatunk Istennek, hogy mi el tudunk Istennek minden egyes Szavát hinni. Az idők jelei azt jelzik, hogy az Ő visszajövelete nagyon közel van, mert így mondta a mi Urunk a vég idő eseményeire tekintve: „*Amikor pedig látjátok, hogy ezek elkezdődnek megtörténni, úgy emeljétek fel a ti fejeiteket,*

egyenesejtek fel, mert közeledik a megváltásotok” (Lk.21:28).

A kinyilatkoztatott igének az üzenete, úgy ahogy ezzel Branham testvér meg lett ajándékozva, értékes számunkra. Ez valójában előfutára a Jézus Krisztus második eljövételének, úgy ahogy Branham testvér 1962 január 12. kihangsúlyozta: **„Ez az az üzenet, amely meg fogja előzni a Jézus Krisztus második eljövetelét. Ez az, amit az ÚR angyala mondott.”**

Isten úgy vezetett, hogy a közvetlen isteni elhívásom következtében, amelyet a próféta is igazolt, hirdetem az Igét és közhírré teszem Branham testvér prédikációit. Branham testvér az ÚR közvetlen parancsára eltárolta a szellemi táplálékot, én pedig az ÚR közvetlen utasítására ezt továbbadhatom és az összes többi szolgáló testvérekkel kioszthatom az egész földre (Mt.24:45-47). Így jut az utolsó üzenet az összes néphez és nyelvhez, amint az Úr maga mondotta: **„És az az Isten országáról szóló üdvüzenet hirdetve lesz majd az egész föld kerekiségén, tanúvallomásul minden népnek; és akkor jön el a vég”** (Mt.24:14).

Eme megbízás szerint, amelyet az Úr adott nekem: „...Más városokba foglak elküldeni téged, hogy hirdesd Szavamat...”, hirdetem az egész világnak az Igét, a teljes Evangéliumot, éppen úgy, amint Pál apostol és Branham testvér is prédikálták. Az Ige, a Biblia az én elengedhetetlen abszolútum. Hiszen a próféta is azt mondta: **„Nem a szerzetet a tökéletes bizonyítéka annak, hogy valaki valóban rendelkezik a Szent Szellemmel, hanem az, hogy az Igének minden egyes Szavát el tud hinni. Nem a szerzetet, hanem az, hogy az Igének minden egyes Ige-Szót el tud fogadni.”** (1964, júl.26). Alapvetően tehát nem csak egy prédikáció meghallgatásáról van szó, hanem Isten Szavának meghallgatójáról. Az utolsó üzenet mindent magában tartalmaz, amit Isten mondani akar nekünk. Ezáltal készítetik fel a Jézus Krisztus menyasszonya a Völegény dicsőséges visszajövetelének napjára. Az összes választottak tudatában vannak annak, hogy az idő most nagyon közel áll. Ők azok, akik mint okos szüzek, bemennek a Völegénnyel a menyegzői vacsorára (Mt.25:10), amint meg van írva: „... és az Ő menyasszonya elkészítette magát” (Jel.19:7).

Egy egyértelmű kifejtés

Mindazok számára, akik a Branham testvér szolgálatával családosak, köztudott az, amit Isten a mi időnkben végzett – az is, ami 1963 február 28. történt. Hiszen beteljesedett ama látomás, amelyről Branham testvér nagyon gyakran beszámolt és amit bizalmasan velem is közölt 1962 decemberén: Az Úr megjelent neki egy természetfeletti felhőben, hét angyal övezetében a Sunset hegyen, Tucsonban, Arizona közelében. Ennélfogva hét hatalmas mennydörgés rázta meg az egész környéket. Ez lett neki mondván: „Térj vissza Jeffersonvillebe, mert elérkezett a hét pecsétek megnyitásának az ideje.” A Dr. James McDonald beszámolója a titokzatos felhőről és a fénykép közhírré lett téve a híres „Science Magazinban” 1963 április 19. és a „Life Magazinban” 1963 május 17..

1963 március 17 -től 24 -ig Jeffersonvilleben prédikált Branham testvér a hét pecsétről. Itt annak kinyilatkoztatásáról volt szó, ami Isten Szavában még el volt rejtve (Jel.5).

Branham testvér közszemlére tette, hogy az újtestamentumi gyülekezet a Laodiceabeli korszakkal (Jel.3), a Jézus Krisztus visszajöveteléig tart, akkor vége lesz és a menyasszony majd csak a Jelenések 19. fejezetében tűnik fel újra a menyegzői vacsorán. Az is ki lett neki nyilatkoztatva, hogy az első négy pecsét (Jel.6:1-6) az Antikrisztust ábrázolja, négy lovon lovagolva, az ő négy fejlődési állapotában.

Az ötödik pecsétben (Jel.6:9-11) le lett leplezve előtte a mártírok lelke mint zsidó mártírok, akik kitartottak az Ige bizonyágtétele mellett (megőriztek a Thorrát: a Mózes öt könyvét), ideszámítva a hat millió lemészárolt zsidót a holokauszt idején a harmadik birodalom alatt. Ezek bosszúállást követelnek az Úr Istentől – amíg a hívő keresztények az ellenségeik megbocsátásáért imádkoznak.

A hatodik pecsét az elragadtatás utáni időre, a nagy nyomorúságra vonatkozik, mint ahogy ezt Branham testvér 1963 március 23. többször is megismételte. 1963 november 10-én utalt erre: **„A hatodik pecsét alatt, amikor a trombiták megszólalnak, Ő elhagyta a kegyelem trónját, mivel befejeződött az Ő megváltási műve.”**

Ellenben 1963 márciusán nem hagyta el a Bárány a kegyelem trónját – mint ahogy sokan félreértik. Mi még mindig a kegyelmi időben élünk: a Szövetség vére még mindig a kegyelem trónusán van (Zsid.4:16) – a Frigyládán (3.Móz.16:11-14; Zsid.9:15-22) és mindaddig ott fog maradni, amíg a számlálhatatlan sereg a Jelenések 7-ből a nagy nyomorúság alatt meg fogja mosni ruháit a Bárány vérében.

1963 márciusán nem volt egy félórányi csend a mennyben. 1963 márciusán nem jött le a Szövetség angyala a földre (Jel.10), se nem tette rá az Ő lábát a tengerre és a szárazföldre. 1963 márciusán se nem hallatta a hét mennydörgés a Jel.10-ből a hangját.

1963 márciusán pontosan ugyanaz lett Branham testvérnek kinyilatkoztatva, ami Jánosnak is meg lett mutatva a Pátmosz szigetén, amikor is a Bárány átvette a titokzatos könyvet (Jel.5). Istennek legyen hála, hogy minden tisztán meg lett világítva előttünk, úgy, hogy a kinyilatkoztatott események beteljesedését helyesen beosztályozhatjuk a múlthoz, a jelenhez és a jövőhöz. De hiszen a pecsétek nem a menyasszony gyülekezet elragadtatása után lesznek kinyilatkoztatva, mint ahogy ezt némelyek tanítják. Isten kegyelme által már itt le lett leplezve a menyasszony előtt. Dániel próféta meg lett mondva: **„Te pedig Dániel, tartsd a mondottakat lezárva és pecsételd le azt a könyvet a végső időkhöz; akkor sokan vizsgálat alá fogják venni azokat, és így gyarapodik az éleslátás”** (Dán.12:4). Mi, akik a végidőben élünk, átkutathatjuk a Könyvet és hálások vagyunk a kinyilatkoztatásért, amellyel Isten a mi időnkben megajándékozott. Ámen.

Branham testvér egyenként felolvasta az első hat pecséthez a megfelelő bibliai Igeszakaszt. Ami a hatodik pecsét (Jel.6:12-17) alatt történik, világosan megmutatja,

hogyan az elragadtatás utáni időben van. „Továbbá láttam, amikor a Bárány feltörte a hatodik pecsétet, egy nagy földrengés támadt; és a nap elsötétült, **mint egy fekete szőrből való zsákruha, a telihold olyan lett mint a vér...**” (12.v). A hatodik pecsét azzal a nyilatkozattal végződik: „Mert elérkezett az ő haragítéletük nagy napja, és ki az, aki átéli azt?” (17.v).

A Jel.7:1-8 -ban utasítást kap a négy ítélet-angyal: „Ne ártsatok szerencsétlenséggel a földnek, se a tengernek, se a fának addig, amíg homlokukon pecséttel meg nem jelöljük a mi Istenünk szolgálóit!” (3.v). Ez a 144.000 elpecsételésére vonatkozik, az Izrael 12 törzséből, a két tanú három és fél évig tartó Ige-szolgálatát alatt (Jel.11). Majd csak azután sújthatják a földet a trombita-ítéletek.

A 9-17-ig terjedő Igeversekben nyilvánvalóvá válik a hűség, megszámlálhatatlan sereg, azok, akiknek át kell menni a nagy nyomorúságon és akik megmosták ruháikat a Bárány vérében.

A hetedik pecsétre vonatkozó Igeszakaszt nem olvasta fel Branham testvér az ő prédikációjában, csak a Jelenések 8. fejezetének az első versét a mennyben való csendről. Az első vers a következőképpen szól: „Amikor a Bárány feltörte a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben, mintegy fél óráig.”

A 2. verstől egyértelműen ismertette lesz velünk, ami akkor történni fog: „És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak, és adatott azoknak hét trombita.”

Az első trombita-ítéletnél „megég a föld harmada, megég a fák harmada és megég a zöld fű harmada is mind.” (7.v).

A második trombita-ítéletnél „vérré változik a tenger harmada, elpusztul a tenger teremtményeinek harmada ... és megsemmisül a hajók harmada is” (8-9.v);

A harmadik trombita-ítéletnél (10. és 11. versek) a folyók és a vizek forrásainak harmada van érintve;

A negyedik trombita-ítéletnél (12. vers) csapás éri a nap harmadát, a hold harmadát és a csillagok harmadát.

Ezután következik a háromszoros „jaj” a földnek minden lakója fölött és a figyelmeztetés a többi három trombitáló angyal utolsó büntetőbíróságára.

Amikor az ötödik angyal is elkezd trombitálni (9:1-12), bekövetkezik az ötödik trombita-ítélet: Az összes ember 5 hónapon át kínozva lesz, kivéve a már elpecsételt 144.000 (Jel.7:3-4), akik megőrizve maradnak.

A hatodik trombita-ítélet alatt (13-21) megöli a négy bíró-angyal, „akik elhatárolva készenlétben állnak, órára, napra, hónapra és esztendőre” az emberiség egyharmadát. (15.v).

Csak miután végrehajtotta megbízatását a hat trombitáló és a négy különös bíró angyal, hangzik el a Jel.10:7-ből való közlemény: „...hanem azokban a napokban, amikor megszólal a hetedik angyal, amikor ez megfújja a trombitát, befejeződik az

Isten titokzatossága, ahogyan megbízhatóan hírül adta azt örömmüzenetként az Ő szolgálóinak, a prófétáknak.”

Az Úr Jézus Krisztus nevében felkérek mindenkit, olvassátok el a Jelenések 10. fejezetét legnagyobb tisztelettel az elejétől. **Akkor maga az Úr eljön és leszáll, mint Szövetség Angyala, felhőbe burkolva, szivárványtól övezetten, kezében tartva a nyitott könyvecskét, ráteszi mint az, a Ki mindent teremtett, egyik lábát a száraz-földre, a másikat a tengerre, „és hatalmas hangon felkiáltott, ahogyan az oroszlán ordít; és amikor így felkiáltott, megszólalt a hét mennydörgés a maga hangján.”** (3.v).

1963 március 17. felolvasta Branham testvér az Igeszakaszt a Jelenések 10. fejezetéből és ezt mondta: „**Amennyiben felfigyeltetek rá, Krisztusról van szó. Az Ótestamentumban a „Szövetség Angyalának’ lett megnevezve. Most közvetlenül a Zsidókhoz jön, mert a menyasszony gyülekezet tökéletesítve lett**” A hetedik gyülekezeti korszak angyala által ki lettek nyilatkoztatva előttünk a titokzatosságok, ahogy Branham testvér 50-szer is kihangsúlyozta. Itt azonban Izraelről van szó, a hetedik trombitáló angyalról és „**az Isten titkáról**” (Kol.2:2-3) – **ez pedig Jézus Krisztus, a mi Urunk** (1.Tim.3:16). Abban az időben nem ismerték fel Őt a zsidók, akkor majd feltekintenek Őreá, mint a Kit általszegeztek (Zak.12:10; Ján.19:37; Jel.1:7).

Ezzel pedig újra visszamegyünk az Ótestamentumhoz és felismerjük, hogy akkor beteljesedik a Mal.3:1 második fele és *eljön templomába az ÚR, a Szövetség angyala, aki után vágyódtok*. Hogy ebben az időszakban Izraelről van szó, Jeruzsálemről és a Sion hegyéről, ahol össze lesz a 144.000 (Jel.14) gyűlve, határozottan az ÍGY SZÓL AZ ÚR az Ő Igéjében:

„.... Felharsan az Úr ordító hangja a Sionról, és hallatja mennydörgő hangját Jeruzsálemből, úgy, hogy megrendül az ég és a föld; de az Ő népének megoltalmazója az Úr, és Izráel fiainak erős mentsvára lesz” (Jóel 3:16).

A hét mennydörgés csak akkor hallatja hangját, amikor az Úr mint a Júda törzséből való ordító oroszlán ordít (Jer.25:30; Hós.11:10; Jóel 4:16; Jel.10:3). Mindazonáltal a mennyei hang ezt parancsolta: *„.... Pecsételd le, amiket a hét mennydörgés mondott, és ne írd le”* (Jel.10:4). Ámen. Ezt mindazok tiszteletben tartják, akiknek nevük be van írva a megöletett Bárány Életkönyvébe. Istennek igaz gyermekei csak azt hiszik, ami meg van írva az Ótestamentumban és az Újtestamentumban, nem pedig emberi értelmezéseket és hamis tanításokat. Ők különbséget tesznek ama hét mennydörgés között, amely a Jelenések 10. fejezetében hallatják hangjukat, és az 1963 február 28. elhangzott mennydörgés között, amelyről Branham testvér gyakran, különösen 1963 március 24. beszélt. Ezek egészen természetes mennydörgések voltak és hatalmas földrengéstől kísérve, amelyek úgy megrázták az egész Sunset hegységet, hogy a sziklák a hegy mentén legördültek és a fák csúcsai letörtek. Én magam is láttam saját szemeimmel a sziklát és a fákat egy kirándulási körúton 1968 decemberén, amelyre Peary Green testvér hívott meg Tucson -ból, több prédikátorral együtt. Valahányszor Branham testvér a hét mennydörgésről beszélt, bizonyára eme rendkívüli eseményekre gondolt.

Hadd térjünk vissza az Ótestamentumhoz, hogy pontosan megtudjuk, mennyi idő marad még hátra, amikor a Szövetség Angyala kimondja az esküt: „*Hallottam, hogy a gyoicsruhába öltözött Férfi, aki a vízfolyásainak áradatai fölött állt; jobb és bal kezét az égre emelve megesküdött az örökké élőre: „Még egy időszak, meg két időszak és egy fél időszak – következetesen három és fél év –; mert mihelyt véget ér a szent nép megrontójának hatalma, mindezek beteljesednek!”*” (Dán.12:7). Ámen. Hála legyen az Istennek az Ószövetség és az Újszövetség pontosságáért! Az Ótestamentumban meg lett határozva, hogy minek kellene megtörténnie. Az Újtestamentumban pedig láthatjuk, hogy hol, hogyan és mikor teljesülnek be.

A Jelenések 11:1-14 -ben pontosan ki van mérve a templom és le van írva a két tanú szolgálata, akik Jeruzsálemben fognak előlépni. Az ő szolgálati idejük ezerkét-százhatvan napig, tehát pontosan 3 és fél évig fog tartani. A két próféta szolgálata után, amikor a Templom már áll (Jel.11:1; Jel.16:1), megölik a prófétákat és fel lesznek véve a mennybe. Ekkor lesz a hét haragpohár kiöntve: „*Továbbá láttam egy másik nagy és csodálatos jelet a mennyben: hét angyalt, akiknél az utolsó hét csapás volt, hogy elő idézzék azokat; mert ezekkel befejeződött az Isten haragja ...*” (Jel.15 és 16). A nagy nyomorúság végén, az utolsó három és fél év után = 42 hónap után (Jel.11:2), ki lesz kiáltva a királyi uralom: „*.... A világ felett a királyi uralom a mi Urunké és a Felkentjéé lett, és mint Király uralkodni fog örökkön örökké!*” (Jel.11:15+17; Luk.1:33; Ézs.9:6). Le lehet-e még világosabban és egyértelműbben írni, mint ahogy ez meg lett számunkra a Bibliában örökítve?

„Miért vette Isten az Ő szolgáját olyan korán magához?” a gyakorlatian feltett kérdés

Branham testvér egy Isten gazdagon megáldott embere és prófétája volt. Már hét éves korában egy szolítást hallott egy forgószélből, amely a fa leveleit erőteljesen összerázta: „**Ne dohányozz, ne igyál és tested maradjon minden tekintetben szep-lőtlen, mert amikor idősebb leszel egy fő művet kell elvégezz.**” 1946 május 7. meglátogatta őt egy angyal, aki egy természetfeletti fény kíséretében ezekkel a szavakkal lépett be a szobájába: „**Ne félj, Isten jelenlétéből lettem hozzád küldve ... Amint Mózesnek a két jel adatott, úgy neked is két jel adatik a gyógyítási ajándékkal összefüggően...**” A Branham testvér egyedi szolgálatában megismétlődött az is, ami a mi Urunk idejében történt a kinyilatkoztatott prófétai szolgálat által. Ezeknél Branham testvér különösen a Simon Péter és a Nátánél példaira hivatkozott a Ján.1:40-51-ből, valamint az asszonnyal való találkozásra a Jákob kútjánál a 4.fejezetből. Gyakran hivatkozott ima közben a János 5:19 -re is: „*.... a Fiú önmagától semmit sem képes cselekedni, hanem csak ha látja, hogy mit tesz az Atya.*” Ő látomásban dolgokat látott azokról a személyekről, akik imádkozni jöttek hozzá. Én magam szem- és fültanúja lehettem emez egyedi szolgálatnak, úgy Németországban, mint az Egyesült Államokban is. Háromszor személyesen olyan dolgokat ismertetett meg velem, nevezetesen 1955-ben Karlsruheban, 1958-ban Dallasban és 1962 -ben Jeffersonvilleben, amelyek

le lettek leplezve előtte.

Ő, aki 33 éven át látomásokban látta, hogy mi volt a személlyel, aki az imasorban állt előtte; ő, aki számos összejöveteleken ezrekért imádkozott, akik nem ritka esetben helyben meggyógyultak; ő, akin keresztül elkezdődött az ébredési mozgalom a második világháború után, amikor még senki nem hallott egy Billy Grahamról vagy egy Oral Robertsról; ő, akinek ajkáról több mint 1650-szer elhangzott az: „ÍGY SZÓL AZ ÚR!”, és ez minden egyes alkalommal „ÍGY SZÓL AZ ÚR” volt, váratlanul haza lett hívva 56 évesen, egy tragikus baleset után.

1965 december 18. felkerekedett Branham testvér a Fordjával, Tucsonból, Arizonából a több mint 2500 km hosszú útra Jefferszonvillebe, Indiánába. Azelőtt jegyzeteket készített magának egy négy órás prédikációra „a kigyó ösvényéről”, amelyet szülővárosában, Jeffersonvilleben akart tartani. Texas, Amarilló város közelében, a feleségével való beszélgetés közben – Sára leányuk a hátsó ülésen volt – elnézte a kijáratot, úgy hogy egy rövid kitérőt kellett csinálnjon. Fia, Billy Paul, aki családjával előtte vezetett és akinél a József testvére is ült, vártak a kijárat után az apjukra. Azután újra követte Branham testvér Billy Pault. Texasban, Freona közelében, hirtelen nagy sebességgel átvágta egy autó a középső sávot és frontálisan a Branham testvér autójába hajtott. A tizenhét éves, ittas autóvezető és a mellette ülő azonnal szörnyethaltak. Branham testvér súlyosan megsérült, éppenúgy mint Branham testvérnő is. Sára leányuk súlyos zúzódásokat szenvedett. 1965 december 24. Branham testvér belehalt a súlyos sérüléseiben a kórházban. Branham testvérnő és Sára túléltek a balesetet.

A családnak és a végidő - üzenet - hívőinek nagy megrázkódtatást jelentett. Mindenki kérdezte: „Miért történt ez meg?” Noha Branham testvér négy héttel azelőtt 1965 november 27. kétszer egymásután is kijelentette: „Nem fogok meghalni. Még egyszer lovagolni fogom az ösvényt.”

Miért engedte meg Isten, hogy ez bekövetkezzen? Mi mindannyian gyakran feltettük életünk folytán a kérdést: „Miért is engedte meg Isten ezt vagy amaszt?” Mi visszamehetünk a Paradicsomba és feltehetjük a kérdést: „Miért engedte meg az Úr Isten, noha az Édenkertben jött ment, hogy megtévessze sátán Évát?” Különösen a zsidók feltehetik a kérdést: „Miért engedte meg Isten a Holokausztot?” Miért? Miért? Így újra és újra kérdezhetünk.

Isten azt is megengedte, hogy Keresztelő János - érthetetlen módon - ki legyen az élők sorából lefejezés által ragadva (Mt.14:1-12). Az ő szolgálata határozottan befejeződött. A próféták épp olyan emberek mint mi és noha üdvtörténeti szempontból a legmagasabb fokú elhivatásuk van, mégis mint emberek kell meghaljanak (Zsid.11:32-40). A Branham testvér szolgálata is befejeződött, ellenkező esetben Isten nem hívta volna haza.

Anélkül, hogy tudtam volna valamit is a fennt említettekről, láttam egy látomásban - amint erről többször is beszámoltam -1965 december 24. estéjén Branham testvért öltönyben, amint egy felhőn, előre hajolva, felvétetik.

Aki furcsának találja, annak hadd legyen megmondva, hogy a feltámadott Megváltó is egy felhőn lett felvéve a mennybe: „... és egy felhő felvette és elvonta Őt az ő szemük elől” (Ap.Csel.1:9).

A két próféta is a Jelenések 11. fejezetéből, miután befejeződik az ő küldetésük Jeruzsálemben, meg lesznek ölve és hasonlatosan egy felhőn lesznek felvéve: „... És ellenségeik szeme láttára felmentek egy felhőben a mennybe” (12.v).

És mi is felhőkön vettetünk fel az elragadtatáskor: „... azután mi, akik még élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk a felhőkön az ÚR fogadására a levegőbe ...” (1.Thess.4:17).

Összefoglaló

Hadd mondjuk ki még egyszer egyértelműen: Istennek minden egyes szava elválaszthatatlan részét képezi az isteni végrendeletnek és nekünk érvényesítésre kell juttatnunk úgy az evangelisztikus, mint a tantételi és mint a prófétikus részt is, az első verstől az utolsóig. Én az igehirdetéseimben mindig csak arra voltam és leszek hivatkozással, ami meg van az Ó- és az Újtestamentumban írva. Ezzel minden bizonynyal úgy tartozok Isten örököseinek és Jézus Krisztus örököstársainak, mint amilyen bizonyos, hogy Isten igazságossága bennem lakozik.

Az elmúlt 50 év során sok hamis tanítások lettek az ún. „Branham-szakértők”-től bevezetve. Mindazonáltal senki közülük nem tudott bizonyosságot tenni az elhivatásáról. Ellenben idézeteket olvasnak fel „a 7 mennydörgésről”, „a sátoros látomásról”, a harmadik húzásról” stb. stb., és önkieszkabált magyarázatokat prédikálva, anélkül, hogy a Szentírással igazolnák, nem beszélve arról, hogy a Szentírást egyáltalán kinyitnák. A csúcspontot egy változat alkotja, amelyre Jeffersonvilleben került sor. Egész az 1980 -as évekig még érvényben volt a „Spoken Word Publications” és a Jel.10:7. verse, mint a hetedik angyal hangja. Ezután az „Isten hangjának” („Voice of God”) lett kijelentve. Mostantól kezdve mindenkinek az „Isten Szavát” kell a füleikkel a prédikációkból hallani, mert minden egyes szó, amelyet a próféta kimondott, Isten Szava lenne. Így lett Branham testvér, akit már azelőtt némelyek „a kinyilatkoztatott megtestesült Igének”, mint „Felkentnek”, mint „emberfiának” imádtak, egész hivatalosan „Istenként” bemutatva.

William Marrion, Charles és Ella Branham fia, egy egyszerű ember volt, amint ezt ő maga is gyakran említette – egy bűnös, kegyelemből megmentve („a sinner saved by grace”). Jakab apostol azt írja Ilyés prófétáról: „Ilyés ugyanolyan emberfajta volt, mint mi ...” (Jak.5:17). Branham testvér is éppolyan ember volt mint mi. Milyen gyakran mesélt egy prédikáció előtt az ő tapasztalataiból és történeteiből! A vadászat és a halászat volt a hobbija. Fiatalként egy jó bokszoló volt. Így elmondta 1950 augusztus 22.: „... Én 52 profi bokszmérkőzést nyertem meg.” Kritizálói azon fáradoztak, hogy megszámlálják hányszor szólta el magát. Néhány percen belül pl. kétszer is azt mondta: „Énok az Istennel járt 500 évig.” Énok azonban csak 365 évet élt (1.Móz.5:23)! Vagy ezt is: „Énok volt a hetedik Noé után, ahelyett, hogy „Ádám után”. Tizenhét-

szert utalt az 1977-es évre, különösen az 1961 augusztus 6. tartott prédikációjában a Dániel 70 év-hetéről. Elolvasta a Dr.Larkin és Uriah Smith könyveit és emiatt annak a benyomása alatt volt, hogy az 1977-es év az ötvenedik jubileumi év lenne (a felszabadulási esztendő) és addig minden véget érne, bekövetkezne az elragadtatás és az Egyesült Államok romokban heverne. Mindazonáltal ezek után azt is mondta: „Ez nem próféciaként mondom, csak magamtól mondom előre, hogy mindaz, amit 1933-ban látomásokban láttam 1977 -ig beteljesedik.” Még 1965 július 8 -án mondta Branham testvér teljes reménységgel: „... és így nagy várakozásban vagyok a nagy időre, amikor egy napon elmegyek Izráelbe és megismertethetem velük az Evangéliumot”, és 1965 július 11.: „Az Afrikai szolgálatomnak még nincs vége.”

Hála legyen Istennek, hogy kezdettől fogva mindent helyesen megértettem, azt is, amit Branham testvér emberként mondott. De hiszen én emberként is átéltem őt, egy asztalnál ültem vele, az ő autójában együtt utaztam vele, 10 éven át személyesen ismertem őt. De hiszen az ő emberi jelleme és némely más dolgok, amit magától elmondott, nem változtat az ő tévedhetetlen, egyedi szolgálatán, amit közvetlen Isten parancsára hajtott végre. Ezért hálások vagyunk, mert amit az Úr nyomatékosan kimondott, az érvényes: *„Bizony, bizony, mondom néktek: aki akkor, amikor Én elküldök valakit, befogadja azt, az Engem fogad be, aki pedig befogad Engem, azt fogadja be, aki Engem elküldött”* (Jn.13:20).

Mindazonáltal változatlanul fennáll az, hogy Isten nem adja az Ő dicsőségét senki másnak. Kétségkívül, hogy az Úr küldötte el valamennyi szolgáit, de az imádat és a tisztelet mindörökké egyedül az Urat illeti. Így a köszönetnyilvánítást nem Mózesnek, Ilyésnek vagy Péternek és Pál apostolnak kell tanúsítanunk, de még Branham testvérnek sem. Az emberimádatot és bálványimádást elutasítjuk. Ami az igazi imádókat illeti, úgy továbbra is érvényes: *„Az Isten Szellem, és akik imádják Őt, azoknak Szellemben és Igazságban kell imádniuk Őt”* (Jn.4:24).

A káoszt csak a „Branhamisták” idézték elő. Ha nem ragadták volna ki az idézeteket az összefüggésből és nem állították volna össze az ő saját üzenetüket belőle, minden jó lett volna. De sajnos még az a testvér is aki megszervezte 1966 április 11-re a próféta temetését és aki 2015 augusztus 30-tól a Tucsoni Mauzóleumban nyugszik, hasonló módon a saját elképzeléseit és tanulságait terjesztette el a „The Acts of the Prophet” (Egy próféta története) című könyvében. Ezek közé tartozik az az állítás is, hogy a halottak feltámadása egybeesne a nagy földrengéssel a Kalifornia nyugati partján és hogy, Branham testvérnek akkor legalább egy 30 napos különleges jellegű szolgálata lenne a sátorban. És még erre ráadásul az az állítás, hogy ezt maga a próféta mondta neki személyesen – sőt még azt is, hogy mit kellene neki a sátorban megtenni! Mindazok, akik saját maguk hívták és nevezték ki önmagukat, kezdettől fogva mind a mai napig csak azt tartották szem előtt, hogy a prófétát ürügyként saját maguk előtt tolják, kieszközölve így az egyszerű gondolkodású hívóktól a méltányolást. Isten Szava, a Biblia, nincs figyelembe tartva; a megváltást, a megbocsájtást, megbékélést, a visszatérítést, Jézus Krisztust még csak nem is prédikálják. Mindig csak az egyet hangoztatják: „The Prophet said ...” – „A próféta ezt mondta ...”. A Béreabeliek nemesebb

gondolkodásúak voltak. **„Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, teljes készséggel elfogadták az Igét, és napról napra kutatták a szent Írásokat, hogy valóban így vannak-e a dolgok”** (Ap.Csel.17:11).

Én még egyszer kihangsúlyozom: Ha nem létezett volna a megbízott, nem létezne az ezidőre szóló üzenet sem. Isten mindent eleve elrendelt. Istennek az összes igazi gyermekei hálásak a Branham testvér szolgálatáért, ők valamennyien elhiszik az isteni üzenetet, össze vannak Istennel kötve és kegyelemből át fogják élni a tökéletes-ségre jutást.

Valamennyi prófétának és apostolnak meg volt az ő kiszabott idejük, az ő szolgálatuk és nincsenek többé földön, de a nékik kinyilatkoztatott Ige mindörökké megmarad és mi ezt hirdetjük (1.Pt.1:25). Mármost úgy van, hogy az utolsó, a tiszta bibliai üzenet elérte a föld valamennyi népét. Továbbá csak egy kérdés áll fenn, amelyet csak az Istentől elhivatottak és az Istentől küldöttek tehetnek fel: **„Uram, ki hitt az általunk hirdetett Ige-üzenetnek és ki előtt lett nyilvánvalóvá az Úr karja?” „És hogyan hirdessen nekik valaki, ha nem küldetett el arra? – ahogyan az Írásban áll: „Milyen kedves azoknak a lábai, akik a jó hírekről szóló örömmüzenetet hirdetik!”** (Róma 10).

Miután megmagyarázta az Úr az Ő tanítványainak a példázatokat a mennyeknek országáról, feltette nekik a kérdést: **„Megértettétek-e ti mindent?” „Azok azt felelték: „Igen”**” (Mt.13:51). Megértettünk-e mi mindent? A két vetőmaggal kapcsolatos példát is (37-38)? Helyesen értelmezzük-e azt is, amit Branham testvér gyakran titokzatos módon a múlt időben mondott ki, mintha már bekövetkezett volna, noha még jövőbeni? De hiszen az egész Jelenések (a kinyilatkoztatások) könyve úgy lett írva, mintha minden már megtörtént volna. János látta, ami a jövőben kell bekövetkezzen, sőt még az új Jeruzsálemet is látta leszállni az égből, valamint az új eget és az új földet.

Az 1963 március 24 -én tartott összejövetelen a következőket juttatta Branham testvér az ő záróimájában kifejezésre: **„Akkor még arra kérlek, Uram, hogy légy nekem segítségemre. Én egyre gyengébb vagyok, Uram, és tudom, hogy napjaim meg vannak számlálva; ezért kérem a Te segítségedet. Hadd lehessen hűséges, becsületes és őszinte, Uram, hogy képes legyek, az Ige-üzenettel azt az útszakaszt megtenni, amely énrám lett kiszabva! Amikor elérkezik az idő és le kell tennem, amikor elérkezek a folyóhoz, amelyen a hullámok utolérnek, ó Istenem, bárcsak átnyújthatnám ezt a kardot akkor valakinek, aki őszinte és tovább hordozza az Igazságot.”**

Az Ige-üzenet terjesztésének az elején, amelyre az Úr Isten maga határozott el engem, kifejezetten az Ige volt. Majd csak később léptek fel azok az emberek, akik a hét mennydörgés idézeteiről, a harmadik húzásról vagy a sátorban való látomásokról és egyéb témákról terjesztették ki a saját értelmezéseiket. Én az Isten Szavát hirdetem, amely mindörökké megmarad: abban semmi nem található a hét mennydörgésről, egy sátorban való látomásról, egy harmadik húzásról. Én tényleg nem mondhatok ezekről semmit; ez a Branham testvér szolgálatához tartozott. Amit én tiszteletben tartok.

Pál újra és újra figyelmeztetett az ő apostoli leveleiben a tévtanításoktól; legelőször az Ap.Csel.20 -ban: „*sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgozat beszélnek, hogy maguk után vonják a tanítványokat*” (30.v). Aztán a következő: „*Márpedig figyelmeztettek titeket, szeretett testvéreim arra, hogy legyetek résen és tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botrányozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak a tanításnak, mint amelyben ki lettetek oktatva: Térjete ki előlük*” (Róma 16:17). A bibliai Igehirdetés révén, amellyel meg lettem bízva, egyetlen egy szakadás sem keletkezett, ellenkezőleg: az igazi hívők egyesítve lesznek Krisztus Jézusban, aki a Fej.

A legutóbbi öt beszélgetésben, amelyeket Pearry Green testvérral 2014 végén és 2015 elején folytattam, elmondta nekem, hogy egy további szakadás után az ő gyülekezetében immár kilenc „Utolsó ígézet gyülekezete” létezik Tucson-ban. Beszélgetésünk közben háromszor kihangsúlyozta: „Frank testvér, én hiszem, hogy a te elhívásod éppen olyan való és igaz, mint a Pál apostolé a damaszkuszi úton.” El akart jönni, hogy tanúvallomást tegyen róla az egész gyülekezet előtt, de képtelen volt a lélegeztető géppel repülőgépre szállni.

Bizonyosan semmi szükségem nincs egy emberre sem, aki elhívásomat és küldetésemet igazolja; ezt megtette Isten több mint egy fél évszázadon. Mindazonáltal senki el nem tudja képzelni, milyen fájdalmakat hordozok közvetlen felelősségemmel Isten előtt a sok téves fejlődés miatt. Az összes testvér, akik téves tanításokat terjesztenek, mind az isteni üzenet igazi hordozója ellen vannak. Mégis tanúvallomásom ugyanaz, mint a Pál apostolé is volt: „*Mindazonáltal az Úr mellém állt, és megerősített engem abban, hogy rajtam keresztül elérje az Igehirdetés a teljes célját és a pogányok valamennyien meghallják azt. Így azután szerencsésen megszabadultam az oroszlán torkából*” (2.Tim.4:17).

„Minden népnek hirdetni kell az Evangéliumot”

Ez még soha ezelőtt nem létezett a földön, hogy Isten Szava a személyes utazások által több mint 650 városban, 156 országban legyen hirdetve és a sok televíziós program által az egész világot elérje. Az Úr megismételné a Máté 24:14-et és hangosan mondaná: „... *Ma teljesezett be ez az Írás a ti szemeitek előtt*” (Luk.4:21).

A havi összejövetelekre a misszió-központba, Krefeldbe, gyakran több mint ezer hívő eljön az egész Európából, sőt Afrikából és a tengerentúlról is. Hozzávetőlegesen 1600 gyülekezet 172 országból csatlakozik az interneten keresztül az összejövetelekhez. A szimultán fordítás által 12 nyelven élőben hallgathatja mindenki a prédikációt a maga nyelvén. Mindazok, akik hallgatják és hiszik Isten Szavát, meg vannak áldva és közvetlenül részesednek az Isten utolsó művében. Amennyire biztos, hogy a tiszta isteni üzenet eléri a föld végső határait, annyira biztos, hogy a Jézus Krisztus visszajövele a küszöb előtt áll.

Az Ő visszajövele előtt vissza kell legyen állítva a menyasszony-gyülekezet az

Ige szerinti lépésütembe és minden helyen egy szív és egy lélek kell legyen. A tiszta Ige-üzenet eredményeként, amely most ébresztő kiáltásként hallatszik, egy tiszta Ige-menyasszony lesz a Völegény elé vezetve. Aki még fogságban van a nemkívánatos fejlemények által, az elfogadhatja most a korrekciót (Róma 16:17-20). Mindazok, akik a menyasszony gyülekezethez tartoznak, össze kell legyenek kötve az Isten szeretetében, megszentelve az Igazság Szavában és úgy kell átéljék az előkészítésüket, hogy a Jézus Krisztus visszajövelekor bemehessenek a Vele való vacsorára (Máté 25:10; Jel.19:7-9).

A menyasszony tökéletesítését átengedhetjük a szeretett Völegénynek. Ő maga fogja az Ő művét mindazokban tökéletesíteni, akik a menyasszony-gyülekezethez tartoznak. „... hogy így Ön maga elé állítsa a gyülekezetet, gyönyörű szépségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi ehhez hasonló fogyatékoság, hanem annál inkább, hogy szent és feddhetetlen legyen” (Efézus 5:27). Csak tökéletes szeretet fog oda bemenni. **„Boldogok azok, akiknek a szívük tiszta, mert ők meglátják az Istent!”**

„Akinak hatalma van arra, hogy megerősítsen benneteket is a hitben az én általam hirdetett Evangélium után és a Jézus Krisztusról szóló Ige-üzenet szerint – ama titok kinyilatkoztatása után, amely örök időken át kimondatlan titokban maradt, de most nyilvánvalóvá lett téve és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták Írásai által az örökkévaló Isten megbízásából hirdetve lett minden népnek, hogy kieszközölné bennük a hit engedelmességét: **Övé, az egyedüli bölcs Istené legyen a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön örökké. Ámen**” (Róma 16:25-27).

Kérlek, ne felejtsetek el: mi Istennek örökösei és Jézus Krisztus örököstársai vagyunk, elrendelve arra, hogy Vele legyünk a dicsőségben.

„De hiszen az Ő isteni ereje megajándékozott bennünket mindazzal, ami az életre és a kegyességre elkerülhetetlenül szükséges, annak felismerése által, aki az Ő saját dicsősége és szívjósága által hívott el minket. Ezek által kaptuk meg az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk az isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban” (2.Pt.1:3-4).

Isten áldása nyugodjon mindnyájatokon.

Isten megbízásából munkálkodva.

Frank testvér:

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Frank Zv.' with a stylized, cursive script.

A missziós útazások az elmúlt hónapokban a Távol-Kelet és Afrika 12 országában nagyon fárasztó volt, mindazonáltal különleges áldástól kísérve. Mindenhol több ezer ember jött össze közelről és távolról, így a Párizsi összejövetelekre is, július 10-én és Romániában július 17-én.

A fényképen az összejövetel látható Cotonouban 2016 április 10-én, Beninben, Afrikában.

Imádság

*Szeretett Uram, emlékezzél meg a Szövetségről, amelyet velünk megkötöttél,
a vérről, amelyet miértünk kiontottál,
az ígéreteidről, amelyeket nekünk meghagytál,
és ajándékozd meg kegyelemből a Te örököseidet a Te örök életeddel.*

Elérhetőség:

Missions-Zentrum

Postafiók 100707

47707 Krefeld

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de oder

Honlap: <http://www.freie-volksmission.de>